

Ve chvíli, kdy jsme k ostrovu **UTØYA** přijeli, policejní čluny ještě pátraly po dětech, za nimiž se zavřela voda. „Sebralo mě to,“ řekla žena, která jim na hrob přišla hodit kytici růží.

TEXT MAGDALENA SODOMKOVÁ
FOTO JAN ŠIBÍK

REPORTÉŘI REFLEXU NA MÍSTĚ NORSKÉ TRAGÉDIE

SBOHEM

NORSKO SE STÁLE VZPAMATOVÁVÁ Z MASAKRU
NA OSTROVĚ UTØYA A ATENTÁTU V OSLU

**JEZERO
SMUTEČNÍCH KVĚTIN**

Když Kvam Martin, dvacetiletý dobrovolník katedrály Domkirke, viděl, jak Jan Šibík ve věži kostela šplhá po trámech, co drží zvon, přispěchal fotografovi na pomoc se žebříkem. Tak vznikl tento záběr.

Studené vlny moře omývají molo. Ostrov Utøya je odsud na dohled. Kasper, Jonas a Petter, tři malí norští kluci, sem přišli s tátou. Do vody nesměle hodili vzkaz v lahvi. **„ODPOČÍVEJTE V POKOJI.“** Teď se ta námořní pošta, do níž kluci nacpali květy růží, pohupuje na hladině moře. Toho, které předminulý pátek na ostrově uvěznilo na 600 dětí s psychopatem – Andersem Behringem Breivikem.

TOHO, JEŽ DOSUD TĚLA ČTYŘ Z NICH, čtyř z 68 mrtvých, ještě nevydalo. „Odpočívejte v pokoji,“ zopakuje táta tří blondatých kluků a odvádí děti pryč.

Policejní a záchranářské čluny dosud brázdí kolem břehů ostrova se skloněnými korunami borovic, pátrají po botách, kusech oblečení, po čemkoli, co by jim definitivně pomohlo oběti identifikovat.

Ve chvíli, když jsme na molo poblíž Utøye dorazili, tu Karin

Christiansenová z Norského červeného kříže tahala mrtvé teenagery z vody už čtvrtý den. Mnozí se totiž v panice pokoušeli z ostrova uplavat. I tak ale po nich vrah, který si k tomu pouštěl do uší hudbu z Pána prstenů, páčil.

„Pročesáváme vodu podvodními kamerami a zároveň prohledáváme vodní hladinu. Jestli mají ti zbylí šanci, že bychom je našli živé? Ne, to nepředpokládáme.

Pracujeme od rána do noci (na se-

**SEDM SET METRŮ
STUDENOU VODOU**
Tato vzdálenost dělila norské teenagery, kteří se ocitli na ostrově se šíleným střelcem, od bezpečí

žeme i jemu. Pomáháme všem,“ odpoví.

MILUJEME POLITIKY I POLICII

Když Breivik začal na ostrově systematicky střílet do lidí, klidně, „jako by fotografoval“, policie začala shánět vrtulník. Na rozdíl od švédských novinářů z listu Dagens Nyheter se jí to nepodařilo, a tak se na ostrov dostala po souši a vodě za nějakých 90 minut. „Kritiku si nezaslouží, ten útočník byl velice inteligentní, nejprve odpálil bombu v centru Osla, čímž zasáhl kanceláře třinácti ministrů, vládní budovu, centrálu vládní strany, za takové situace nebylo možné dostat se sem dřív,“ zastává se záchranářů reportérka Mia Holmgrenová, jejíž tým přiletěl na místo helikoptérou ze Stockholmu jen pár hodin po masakru.

A stejně uvažuje i většina Norů. Když policejní auto projíždí centrem Osla, lidé mu za stěrače kladou růže, návštěvníci kaváren začnou tleskat. „Zpočátku se mluvilo o 90 minutách, teď už se mluví o šedesáti ... Ať je to jakkoli, policie a zá-

A on to ustál. A ještě ukázal, že je taky jen člověk. A královská rodina? Policista Trond Berntsen, nevlastní bratr norské korunní princezny Mette-Marit, byl jednou z prvních obětí na ostrově. Královská rodina ten žal prožívá s námi,“ notují si Tone a Petter Brodahlovi.

Květiny zatím Norové, ale s nimi i muslimové a přistěhovalci narovnali místo bílé dopravní čáry do středu silnice až ke královskému paláci, kde z nich vytvořili veliké srdce. Desítky tisíc kytek nápaditě zastrkali za policejní zátarasy, za značky, za sochy, fontány nebo jako jeden starší muž za záchranářský kruh v přístavu. Přestože policie varovala, že Breivik mohl mít komplice, nikdo se v Oslu (jak tomu bylo po útocích v Londýně nebo v Moskvě) neobával, že davy lidí mohou být potenciálním terčem dalšího útoku. Norsko se tvářilo nebojácně. Lidé dál bez obav míjeli opuštěný batoh, který se válel na chodníku na ulici Storgata, nikdo spěšně neodstraňoval odpadkové koše. Královská rodina i premiér přišli do centra

„POKUD TEN MUŽ (VRAH) POTŘEBUJE POMOCI, POMŮŽEME I JEMU,“ ŘEKLA ZÁCHRANÁŘKA, KTERÁ NĚKOLIK DNÍ VYTAHOVALA MRTVÉ DĚTI Z VODY.

chranáři odvedli skvělou práci, udělali, co mohli, jsme na ně pyšní,“ říká Tone Brodahlová, která s manželem a třemi dětmi přerušila prázdniny a vydala se k ostrovu Utøya zapálit svíčku a pak do Osla na pokojnou manifestaci.

Tam se minulý týden snad sešlo celé Norsko. Ulice zalily davy lidí, a když si člověk stoupl na špičky, viděl nad hlavou desítky tisíc vztyčených květů, sahaly až daleko

do přístavu, kde mezi stvoly růží trčely stěžně lodí. Oslem se rozléhala pevná díkce premiéra Jense Stoltenberga i dánského prince Haakona. A pak, znova a znova ta teskná píseň „pro mládež“ s textem básníka Nordahla Griega, při níž v katedrále plakal král Harald V., královna Sonja i děti, co tábor na ostrově Utøya přežily, a při jejíž melodii budu mít už asi vždycky husí kůži.

„Vydeme z toho jako silnější národ, nezlomí nás to. Jsme hrdí na politiky, na premiéra, ten útok byl mířen na něj, na jeho stranu.

města jako dřív, aniž by země zavedla jakákoli zostřená bezpečnostní opatření. Nejen Norové, ale i přistěhovalci, kteří v Oslu tvoří třetinu obyvatel, si společně na hrud nebo na batoh přilepili nálepku - OsLove. Ve vzduchu nebylo, jak tomu po teroristických útocích bývá, cítit krvelačné volání po odvetě.

ROCKOVÁ HVĚZDA

Kameramani se můžou ušlapat. Fotografové i novináři se za nimi tlačí, aniž kdo tuší, co se tu vlastně děje. „Musel to být on. Někdo na něj zakřičel, ať umře, že není Nor,“ vysvětluje mi reportér dánské televize, proč nás dav vcucnul do trychtýře u zadního vchodu k podzemním garážím u soudu v Oslu. Přivezli Anderse Behringa Breivika. Muže, jenž se děl v autě se samolibým výrazem rockové hvězdy. A který přitáhl kamery celého světa jako magnet.

A zatímco kolem explozí zraněných míst v Oslu krouží davы lidí,

před budovou, kde je teď ten, jenž bez emocí pozabíjel 76 z nich, je cítit napětí. Nikdo tu nechce postávat příliš dlouho, Norové mu nechtějí dopřát pocit důležitosti, i oni však zápasí se zvědavostí. Nakonec soudce Kim Heger rozhodne, že obžalovanému nedovolí, aby exhiboval před veřejností na otevřeném soudním líčení v uniformě, že mu neumožní, aby vykládal, jak „bylo zabíjení nezbytné“, protože „levicoví liberálové jsou zodpovědní za to, že muslimové žijí v Evropě“. Příštích pár týdnů stráví v izolaci.

„Takhle si to zřejmě představoval, že teď všichni budou pitvat jeho výplody, že se bude předvádět u soudu, že všichni budou číst ten jeho manifest. Já mu tu radost neudělám,“ říká Ragnhild Teienová, matka, která se nyní snaží svým dvěma dětem vysvětlit, i za pomoci speciálně zřízené webové stránky, proč to „ten nemocný člověk“ udělal.

Ještě ten den se na internetu objeví fotografie norských věznic. Vypadá to tam jak v luxusním hotelu, kuchyň jak ze žurnálu o moderním bydlení, bibliotéka jak pro učence z královské rodiny.

PRŮMĚRNÝ MYSLITEL, NADPRŮMĚRNÝ ZABIJÁK

Proč jste tak hodní, vy Norové? nedá mi to, nezeptat se profesora univerzity v Oslu Larse Guleho, jenž se zabývá multikulturalismem a který má v posledních dnech ucho přivařené k telefonu, jak zodpovídá dotazy novinářů z celého světa.

„Norská vězení jsou tak přátelská, že to až spoustě zločinců z východní Evropy a z baltských zemí, kteří se u nás dostanou za mříže, vyrazí dech. ‚Ó, tady to vypadá na život na vysoké noze, lebedí si. Proto také v Norsku pracujeme na možnosti, že bychom vězňům převáželi zpátky do země jejich původu,“ říká Gule. Jenže blondatému zabijákově nehrozí, že by jej převezli do lágru někam do Afriky, nebo aspoň do Rumunska. Ten si ten fešácký kriminál užije každopádně.

„Trestáme zločin a zároveň zločince připravujeme na to, aby se mohli vrátit do společnosti. U nás vrah dostane maximálně 21 let, ale Breivik bude souzen podle nového

Desítky tisíc vztyčených květů sahalo až do přístavu, kde mezi stvolý růží trčely stěže lodí.

zákona, který byl schválen teprve před několika lety. Za zločin proti lidskosti. Mohl by dostat až třicet let. Pak se bude řešit, jestli je vůbec napravitelný, zda před ním nemáme společnost chránit navždy. Na druhou stranu, i pro jeho vlastní bezpečnost by nebylo dobré, aby mu soud trest zkrátil,“ vysvětluje Gule, jehož teď ale víc trápí něco úplně jiného. Jak na sebe Breivik strhl světla reflektorů, televize začaly přemítat a de facto šířit i jeho

názory. To, že si předem vypracoval manifest, svědčí o jeho intelektuálním kalkulu, o znalosti práce médií, která jsou víc nebo méně nucena štourat se v kýblu jeho mentálních fekálií, jež načerpá na norských extremistických webech.

Lars Gule jim říká skleníky. Skleníky, kde mohou vyrůst teroristé. „Na těchto webových stránkách se lidé stejnými xenofobními názory jen utvrzují ve svém

pohledu. Neexistuje tam diskuse, protiargument. Bují tam islamofobie a konspirační teorie o tom, že jsme ve válce s muslimským světem. Čtou je a debatují na nich tisíce lidí. Kdybych uměl všechny evropské jazyky, byl bych jistě velmi překvapen, kdybych nenašel podobnou stránku ve všech zemích Evropy. Divil bych se, kdybyste neměli takovou stránku u vás v Česku,“ říká.

Po všech těch scénách s pla-

čícími kluky a holkami na norských ulicích Gulemu přiznávám, že čeští extremisté už Breivikovi blahopřáli.

„Krom toho, že je nechutné chválit někoho, že zabije šestasedmdesát lidí, je to taky velmi, velmi nebezpečné. Vsadím se, že už to vaše policie a tajná služba prošetřují,“ říká Lars Gule, který před dvěma lety na jednom fóru oponoval právě Breivikovi. Jeho odpovědi prý zdaleka neby-

ly nejradikálnější z těch, jaké se na stránkách objevovaly. Patřil spíš k průměru.

VLNA NOVÉHO TERORU

„My teď v Norsku stojíme na počátku diskuse o tom, jak velká je vzdálenost mezi fanatickými názory a činy. Tuhle diskusi potřebujeme rozpoutat v celé Evropě. Ano, lidé říkají, že je to blázen a že nelze někoho soudit za to, co má v hlavě, ale na dru-

hou stranu Breivik potřeboval právě tyhle myšlenky, aby začal shánět výbušniny a zbraně. Ten čin nevzešel z vakua, a pokud tyhle diskuse mohly inspirovat k vraždění Breivika, pak to může inspirovat i další,“ argumentuje Gule a předpovídá, že se nový teror může rozlézt po Evropě jak rakovina. Teror, jenž necílí na muslimy, necílí na přistěhovalce, ale na politiky a mladé lidi, kteří se o politiku zajímají a kteří jsou

„PROFESOR LARS GULE SE S BREIVIKEM STŘETL V INTERNETOVÉ DISKUSI. „JEHO NÁZORY NEBYLY Z NEJ-RADIKÁLNĚJŠÍCH. PATŘIL SPÍŠ K PRŮMĚRU.“

nebo mohou být za otevřenost a multi-kulti zodpovědní. V případě Norska tedy vládní strana práce a tábory mladých sociálních demokratů.

„Mluvíme o stovkách tisíc lidí, kteří tyhle myšlenky po světě sdílejí, a přitom nestojíme o jediného dalšího střelce. Fakt, že se jeho manifest rozebírá, jen zvyšuje pravděpodobnost dalšího podobného útoku kdekoli v Evropě nebo ve Spojených státech,“ varuje Gule. Je prý na čase pouvažovat, jak začít omezovat projev nenávisť, aniž bychom se vzdali svobody slova.

Munici xenofobům může dát i to, že se prvního činu pravice terorismu chopil právě Nor.

„Norsko je totiž považováno za zářný příklad úspěchu integrace, za důkaz toho, že v žádné válce s islámem nejsme. Dobrá, možná bude někdo namítat, že tu žijeme v pokoji i proto, že jsme bohatá země, která má ropu. Ale i reakce Norů na teror, tedy obrovská solidarita, soustrast projevovaná od všech menšin, ukazuje, že ne my, ale oni žijí ve světě fantasy, že oni jsou ve svých sklenicích mimo realitu,“ říká Gule a vtom mu zazvoní telefon. Další novinář už čeká na drátě. Na to, zda se ale zlu dá čelit důstojně, po dobrém, důvěřivě à la „osLoVe“, se už nezeptám, rozloučím se.

Chvilí před naším odjezdem na letiště policie vyklidí centrální autobusové nádraží v Oslu. „Máte tam bombu,“ ohlásil anonymní telefonát. Někdo se naháněním strachu už evidentně inspiroval. A tenhle planý poplach mohl být zas oním pomyslným krůčkem. Od slova k činu. ☒

KDYŽ KLUCI PLÁČOU
V katedrále Domkirke,
v centru Osla, se sešli ti,
kteří střelbu přežili

BYL JSEM KOUSEK OD VÝBUCHU

Když vidíte výbuch v televizi, je to pořád jakoby někde jinde. Když ale žijete v Oslu a uvědomíte si, že jste jel před deseti minutami kolem, není to vůbec příjemný pocit. Tak popisuje okamžik útoku Anderse Breivika **ČECH DAVID BRACHÁČEK**, který v Norsku pracuje už čtvrtým rokem.

STEJNĚ JAKO VĚTŠINA LIDÍ v Oslu jsem i já v pátek skončil v kanceláři ve tři hodiny s tím, že zbytek práce udělám večer doma. Kolem půl čtvrté začalo pršet a najednou rána, jako kdyby vedle do domu uhodil hrom. Právě kvůli dešti nám to ani nepřišlo tak divné, i když rána to byla obrovská. Bě-

hem pěti minut začala houkat hasičská auta (jsou víc slyšet, a tak přehlušila sanitky).

Mnozí si mysleli, že jde o výbuch zásobníku na topný olej nebo plyn, jenže během chvíle se objevily záběry rozbitých budov a potrhaných plechů a začalo být jasné, že se jednalo o bombu,

což během necelé hodiny potvrdila i policie. Nikdo nechtěl uvěřit, že se něco takového může v Norsku stát.

NA VLASTNÍ OČI

Když jsem se šel večer podívat dolů ulicí, viděl jsem, že je asi po 400 metrech zavřená a po dal-

ších 100 metrech byly ještě vysypané výlohy a okna. Nebyl to vůbec příjemný pocit. Když se člověk kouká jen v televizi, je to pořád jakoby někde jinde. Ale když vyleze na ulici a zjistí, že kousek od jeho bytu je rozbitá kavárna, kde si předevčírem kupoval kafe, najednou si uvědomí, že některé věci v životě nejsou tak důležité a jiné naopak ztraceně ano.

Nemohl jsem nepřemýšlet o tom, jak blízko místu výbuchu jsem před chvílí byl. Asi deset minut před výbuchem jsem jel autobusem z práce v nepříjemně malé vzdálenosti od nastražené bomby umístěné v dodávce zaparkované na Grubbergata. Je tam malé náměstíčko, kousek od něj jezdí autobusy. Je to takový malý zázrak, že to jeden z nich nesmetlo. Rána se ozvala asi dvě minuty poté, co jsem přijel domů. A samozřejmě člověk hned kouká na hodinky a přemýšlí, jestli všichni stihli odjet domů (pracovní doba na úřadech je v létě do 15.00, výbuch byl v 15.26).

POČASÍ, POČASÍ, POČASÍ

V Oslu pracuji od podzimu roku 2007. Příjezd byl asi takový, jako když přijedete z Prahy do průměrného okresního města. Nikdo kolem nespěchá, lidi si jakoby vykračují na výlet. Kdyby nebyla zima, myslel bych si, že se jdou na pláž koupat. Jenže zima byla, a to echt. K chladu se ještě v zimě přidá tma. A ne jen tak ledajaká. Tma v zimě – to je stoprocentní tunelovka. Na Tři krále se ale zima a tma začnou poroučet a v květnu je krásně, až to připomíná jižní Francii. Květen, červen jsou takové norské léto. V srpnu už začíná něco, co je velmi podobné českému podzimu.

Nebýt onoho osudného pátku, byl by to obyčejný deštivý konec léta, tak jak ho Norové důvěrně znají. Tématem číslo jedna bylo právě počasí, počasí a znova počasí. Je tady nejdeštivější léto od roku 1900. A ještě norský úspěch na Tour de France. Výbuch a střelba to ale změnily.

Média po útoku v Oslu začala spekulovat o islamistech, dokonce i islámští přistěhovalci si mysleli, že to byl jeden z nich. Zprávy o střelbě na ostrově Utøya už byly pak jako z jiného světa. To se snad v Norsku nikdy nemohlo stát! Jenže stačil jeden vyšintec a mohlo. Po zjištění, že je

útočníkem etnický Nor, byla mezi přistěhovalci cítit drobná úleva, daná obavou, aby se hněv společnosti neobrátil proti imigrantům. Pamatuji, když někteří z palestinských demonstrantů rozbili na hlavní třídě obchůdek s čokoládou, tak se jejich předák omluvil a prohlásil, že zcela zbytečně vrátili vztahy mezi Norskem a Palestinou o 20 let zpátky.

Norsko, a zvláště Oslo by se navíc bez imigrantů neobešly. Přistěhovalci řídí taxíky a autobusy, stavějí domy, pracují ve financech, v designu, ve výzkumu. Většina Norů si tento fakt uvědomuje. Na rozdíl od jiných zemí mají imigranti a jejich děti dobrou šanci sehnat rozumně placenou práci, která jim umožní slušný životní standard.

O ČESKU NIKDO NEVÍ

Na rozdíl od českých médií Norové vůbec nezmiňují, že Breivik jakkoliv psal o Česku jako o bezpečné zemi, kde sháněl zbraně, nebo že citoval prezidenta Klause.

Po týdnu od události panuje mezi běžnými Nory solidarita a soudržnost, jejichž síla se dá jen těžko popsat. Pro ilustraci – Oslo má i s přilehlými vesnicemi zhruba 600 tisíc obyvatel. K uctění památky se jich před radnicí sešlo 200 tisíc. Dovedete si představit, že by se postavila za společnou věc třetina Prahy?

Při uctění památky před místní radnicí měl projev jak král, tak i ministerský předseda a předseda mladých sociálních demokratů (těch, co přišli o život na ostrově Utøya). Kdo by čekal silácké kroky k omezení svobody a větší kontrole nad společností, spletej by se. Jakýkoliv ústupek z otevřené společnosti by znamenal výhru jednoho psychopata nad zdravým rozumem. Premiér Jens Stoltenberg dodal ve svém projevu lidem žijícím v Norsku sílu, utvrdil je v jejich vizi a vysloužil si úctu napříč společností.

Být teď volby, tak Arbeiderpartiet vyhraje rozdílem několika tříd, Stoltenberg se těší respektu i mezi pravicovými voliči. Politici tady neválcují své oponenty, jedná se o politiku konsensu (neplést s kompromisem). Nedávno jsem měl rozhovor s velmi bohatým Norem, který tvrdil, že nebude volit pravici, protože se bojí, že daňové úlevy bohatým by příliš zatížily norskou nižší a střední třídu. Takové je Norsko.

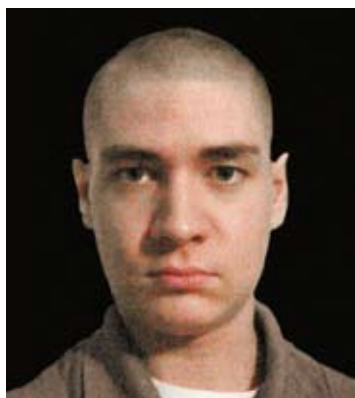
DAVID BRACHÁČEK

NEJENOM STŘELEC V NORSKU, ALE I V ČESKU NĚKTEŘÍ BOJUJÍ ZA „BÍLOU“ EVROPU. VOLAJÍ PO PŘEVRTATU

BÝLÁ MYLYCE

Reflex dlouhodobě sleduje život rasově uvědomělého hmyzu, tedy zvláště povedených exemplářů nácků. Dnes se podíváme na jejich záměr vybudovat „býlé mylyce bojující za býlou Evropu“.

TEXT JIŘÍ X. DOLEŽAL

xxxxx

NA ZAČÁTKU se především omlouvám všem ctitelům našeho jazyka, že jsme nechali všechny citace písemných projevů neonacistů v původním znění bez jazykové korektury. Je totiž dobré vidět, že tyto „vlastenci“ neumějí česky.

GARDA? GARDA!

Náckové velmi často na internetu uvádějí spolek se zkratkou ČDG. To neznamená, jak by si mohl neznalý myslet, Ču..ci & Dementi Group, ale ČESKÁ DOBROVOLNICKÁ GARDA. Jako kontakt má uvedenu adresu Babice u Rosic a hlásá: „Jsme vlasteneckou organizací, naše priority jsou: 1. Probudit v lidech hrdost a „češství“ Tak jako tomu bylo za dob dřívějších, včetně ctění padlých předků v boji za Českou zem včetně Husitů, ČS legionářů za 1 i 2. světové války. Garda odmítá propagaci jakékoli sexuální úchylinky především, pedofilii, homosexualitu ... Nebudeš obcovat s mužem jako s ženou. Je to ohavnost. Garda odmítá poslušnost EU a všem totalitním uskupením včetně kapitalismu. Garda odmítá aby v čele státu vládli cizinci, stejně tak jako nikdo nebude vládnout z cizinců ČR.“

Leták ke srazu neonacistů, na němž chtějí založit dobrovolnickou gardu

Garda odmítá používat v Českém jazyce Anglikanismy, Němcismy. Užíváme jen Jazyk Český.“

Formulace „ctění padlých předků“ a „stejně tak jako nikdo nebude vládnout z cizinců ČR“ je tak burcuující, že jsem neodolal a četl dál: „K naší straně patří samozřejmě uniformovanost, naší stranickou uniformu bude tvořit černá blůza, bílá košile, černé kalhoty, černá kravata a kožený opasek ... Gardisto, jsi dobrovolník, který slouží straně a záro-

veň vlasti se ctí a věrností ... Úcta k tradici, oddanost k nadřízenému, disciplína a kamarádství jsou tvými silami, odvaha a loajalita jsou tvými ctnostmi ... Tvé poslání je svaté, vykonáváš jej až dokonce, v případě nutnosti, pro vlast, i za cenu tvého života ...“

CHYSTAJÍ PRVNÍ SRAZ

Jinak řečeno - náckové, přestože se vydávají za pouhé vlastence a strážce konzervativních hodnot, se zhlédli v maďarském

vzoru, v tamních milicích, jejichž příslušníci a sympatizanti vraždí Romy, a chtějí něco podobného založit na Moravě. A inzeruje už první veřejné vystoupení: 6. srpna 2011 má být v Brně první sraz České dobrovolnické gardy a jejich sympatizantů. Policie často nejrozumnější náckovské srazy neumí rozehnat, v tomto případě by to neměl být problém. Přestože se Ču..ci & Dementi Group prezentují jako lepší Skaut, z jejich projevů na Facebooku i jinde na webu je zjevné, že se jedná o neonacistickou a rasistickou paramilitární bojůvku politické strany a že ta bojůvka vyhrožuje násilím. A proto je její existence v demokratické zemi zcela nezákonná. Na freewebe, kde mají svůj diletantský pokus o webovou prezentaci, čteme: „Česká dobrovolnická garda je zatím se formující se politickou stranou. Její ideologií je národní socialismus.“ Garda má, jak dále píšou, v úmyslu zformovat „SS-Speciální síly, speciální jednotky určené k ochraně stranické elity a také budou dohlížet na akcích ČDG. SS nemají nic společného s německými Schutzstaffel nebo s Waffen-SS!“

A na jejich zdi se dozvíme třeba 19. května ve 14:50: „Ano přátelé přidejte se další den patří jen nam!!“ Pro neznalé - text „den zítřejší patří nám“, původně „tomorrow belongs to me“, je refrén současné evropské mezinárodní neonacistické hymny, písnička ukradená z filmu Kabaret. ČDG se otevřeně hlásí k neonacismu.

A konečně - ČDG už nyní, aniž vlastně začala pořádně existovat, vyhrožuje násilím. Čtyřladvacátého května ve 23.55 jim píše nácek Čestmír Čeki Křenek: „Jsem zvedavý kdy tuto skupinu bude řešit PČR.“ A garda odpovídá: „ZŘEJMĚ BRZO :) ALE MAME VPLANU BYTI POLOVOJENSKOU ORGANIZACÍ-TAKŽE BYTO SNÁMI NEMĚLI MÍTI LEHKÉ :) JE ČAS PŘEJÍT TAM KAM PROROKOVALI NAŠI ZPĚVACI. PŘEVRTAT“